

ת"פ 22353/08/19 - מדינת ישראל נגד יוסיר מסארוה, עאשור קוז

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 22353-08-19 מדינת ישראל נ' מסארוה (עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
(פלילי)

המאשימה

נגד

1. יוסיר מסארוה (עציר)
2. עאשור קוז (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ריאד
סוואעד

הנאשמים

גזר דין לנאשם 2

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של עסקה (אחרת) בסם, עבירה לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א' לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים**). על פי האמור בכתב האישום, נאשם 1 החזיק עובר ליום 22.7.19 1,504 כדורי סם מסוכן מסוג MDMA (להלן: **הסמים**), ובמועד זה יצא בנסיעה מטייבה לירושלים כשהוא נושא עמו ברכב את הסמים, מוסלקים מתחת למושב ברכב. במהלך הנסיעה שוחחו הנאשמים וסיכמו שנאשם 1 ימכור או יעביר את הסמים לידי נאשם 2. עסקה זו לא יצאה לפועל מאחר שנאשם 1 נעצר במהלך נסיעתו על ידי המשטרה.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום ויגזר עליו עונש של 27 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי וקנס לשיקול דעת בית המשפט. כמו כן הוסכם כי ימי המעצר של הנאשם לא ינוכו ממאסרו, שכן הם הובאו כבר בחשבון בתיק אחר שבו נדון הנאשם למאסר - ת"פ 36892-08-19 בבית משפט השלום בירושלים (להלן: **התיק הנוסף**).

הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין החפיפה בין המאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה, לבין מאסר שהוטל עליו בתיק הנוסף, אותו מרצה הנאשם עתה. בעניין זה הוסכם כי המאשימה תטען לחפיפה של שלושה חודשים והנאשם יהיה חופשי בטיעונו לעניין החפיפה. זהו, איפוא, העניין המהותי היחיד שנותר להכרעה.

3. ב"כ המאשימה טענה כי הסדר הטיעון מאוזן ונותן ביטוי הולם לחומרת העבירות, עבירו הפלילי של הנאשם, עונשו של נאשם 1 ורמת הענישה הנוהגת. היא ציינה את הודאתו של הנאשם אשר חסכה זמן שיפוטי, וביקשה לכבד את הסדר הטיעון. בעניין חפיפת העונשים טענה ב"כ המאשימה כי יש להסתפק בתקופת חפיפה של 3 חודשים לנוכח חומרת העבירות בתיק הנוסף ובתיק זה. היא טענה כי קיימת הבחנה ממשית בין מעשיהם של שני הנאשמים בתיק זה,

כאשר נאשם 1 היה "שחקן שולי יחסית" והורשע בעבירה אחת שחומרתה פחותה.

4. ב"כ הנאשם ביקש לחפוף את מלוא תקופת המאסר שהוטלה על הנאשם, 27 חודשים. הוא ציין כי לגבי נאשם 1 הסכימה המאשימה לחפיפה של 7 חודשי מאסר, כאשר בשונה מטענת המאשימה, נאשם 1 הוא ספק הסמים, הוא הורשע בעבירה שאינה שולית ועברו הפלילי אינו מכביד פחות מעברו של נאשם 2.

הסניגור ביקש להתחשב לעניין חפיפת המאסרים גם במצב המיוחד בשל במגיפת הקורונה, המשפיעה לדעתו במספר מישורים. ראשית, תנאי כליאתו של הנאשם קשים יותר, הוא מוחזק באגף קורונה על אף שאינו חולה, ונמנעים ממנו ביקורים וזכויות נוספות כאסיר. שנית, הסיכון לתחלואה גבוה יותר כין כתלי בית הסוהר, ושלישית ההליך המשפטי נפגע כתוצאה מהמצב, בין היתר בכך שהנאשם לא נכח בדיון בבית המשפט אלא צפה בו באמצעי היועדות חזותית. ב"כ הנאשם הגיש תסקיר קצין מבחן שהוגש בעניינו של הנאשם בתיק הנוסף, וביקש להביאו בחשבון.

5. עיינתי בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם בתיק הנוסף, המתאר חיים במשפחה קשת יום בה נדרש הנאשם לצאת לעבודה מגיל צעיר בתוך מערכת משפחתית מורכבת. הנאשם החל גם להשתמש בסמים בגיל צעיר, ובגיל מבוגר יותר החל לצרוך סמים "קשים" ואף השתלב בהליך גמילה שהצליח באופן חלקי. עיינתי גם ברישום הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעות בעבירות סמים רבות וכן בעבירות אלימות, בגין ריצה הנאשם מאסרם בעבר.

שקלתי גם את טענות הצדדים וביניהן את הטענות הנוגעות למצב החירות ומגיפת הקורונה. באשר לסיכון מוגבר לתחלואה, לא הובאו נתונים וראיות באשר לסיכון כזה, ואין כל אינדיקציה לתחלואת יתר בין הכלואים בבתי הסוהר בישראל. ובאשר לתנאי הכליאה, בהודעת שב"ס הובהר הצורך בהחזקת הנאשם באגף קורונה לתקופה מוגבלת, בשל חשד לתחלואה שהתעורר לגבי אגף בו שהה הנאשם, ובימים אלה נשלל לגביו.

6. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים הוא סביר והולם, ואני מקבלת אותו. כך שהשאלה העומדת לדיון היא שאלת משך החפיפה. לאור עקרון השוויון, יש לייחס משקל רב לעניינו של נאשם 1, שהיה שותפו של הנאשם שבפני בביצוע העבירה נשוא תיק זה, אם כי המעשים שביצעו השניים אינם זהים.

מבחינת הוראות החיקוק, שני הנאשמים הורשעו על יסוד סעיף 13 לפקודת הסמים, אולם נאשם 1 הורשע בעבירת ניסיון בלבד, ומבחינה זו החומרה שבמעשיו נמוכה לעומת נאשם 2. מאידך גיסא, נאשם 1 הוא שהחזיק בפועל בסמים ואף נסע איתם כברת דרך כשהוא מחזיק בהם ברכב, ואילו נאשם 2 לא קיבל לחזקתו את הסמים. אמנם היה בכוונת הנאשמים לבצע את העסקה ולהעביר את הסמים לרשותו של נאשם 2, אולם בסופו של דבר, גם אם לא בעטיים של הנאשמים, התכנית לא יצאה לפועל.

7. המדרג בחומרת העבירות בא לביטוי גם בעונשים שהוטלו על הנאשמים (שניהם בהסכמת הצדדים, במסגרת הסדרי טיעון). נאשם 1 נדון ל-34 חודשי מאסר בפועל, ונאשם 2 ל-27 חודשים, עובדה המצביעה על חומרת יתר בעניינו של נאשם 1. אולם גם כאן קיימת מורכבות נוספת, שכן יש לבחון גם את חלקה היחסי של תקופת הקיזוז אל מול תקופת המאסר הכוללת. שהרי אין דומה חפיפה של 7 חודשי מאסר מתוך תקופה כוללת של 34 חודשים, לחפיפת אותה תקופה מתקופת מאסר כוללת של 27 חודשים, והתוצאה היא שגם אם תקופת החפיפה בין הנאשמים זהה, יהיה בכך כדי להפחית חלק משמעותי יותר מהמאסר שהוטל על נאשם 2.

8. ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק הנוסף, אולם לא מצאתי לנכון

להידרש לעניין זה, כיון שבית המשפט שגזר עלי הנאשם את העונש בתיק הנוסף הביא בחשבון, מן הסתם, את כלל השיקולים. הנאשם נתן כבר את הדין על התיק הנוסף, והשיקולים שיש לשקול עתה נוגעים לתיק שבפני ולא לתיק הנוסף.

9. מכל האמור עולה כי לענין חומרת מעשיהם של הנאשמים ומשך תקופת החפיפה ההולמת, קיימים שיקולים לכאן ולכאן ולא ניתן להגיע להכרעה מובהקת בשאלה אם משך החפיפה בעניינו של נאשם 2 צריך להיות ארוך או קצר יותר מזה של נאשם 1. לפיכך אני סבורה שיש לפעול בהתאם לעקרון השוויון, ולהשוות בין תקופות החפיפה בעניינם של שני הנאשמים.

לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונש כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל למשך 27 חודשים. (בהתאם להסכמת הצדדים ומטעמיה, אין לנכות מתקופה זו את ימי מעצרו של הנאשם). מתוך תקופת המאסר ירצה הנאשם 7 חודשים בחופף למאסר אותו הוא מרצה עתה בת"פ 36892-08-19 בבית משפט השלום בירושלים, ויתרת המאסר תרוצה במצטבר לו.

2. מאסר על תנאי לחמישה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת סמים.

3. קנס בסך 3,000 ₪ שישראל 6-6 תשלומים שווים ומצטברים, החל מיום 1.9.20 ובכל 1 לחודש בחודשים שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.